

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

«Η ΔΑΣΚΑΛΙΑ»
ΤΟΥ ΗΤΑΡΙΟ ΝΙΚΟΝΤΕΜΙ

Αναμφισβητήτως, πρόκειται για έργο άκρως μελοδραματικό, υπερβαλόντως ρωμαντικό, άπιθάνως αντίρρεαλιστικό και έντελώς άνίκανο να ευχαριστήσει εκείνο τόν θεατή που έχει έστω και τις πιο μετρίόφρονες πνευματικές απαιτήσεις για την τιμή του είσιτηρίου του.

Ναί· ύστερα από την «Βροχή», τς «Χαμένοι στο σκοτάδι», τις «Νεφέλες» και τς «Μονσεράτ», που άνοιξαν τη φετεινή θεατρική περίοδο— όλα έργα άνωτέρας πνευματικής στάθμης — πέφτουμε στην πρώτη παραχώρησι προς τις εύκολες προτιμήσεις του μεγάλου κοινού. Άλλά πώς να κατηγορήσουμε γι' αυτό τς θίασο Κοτοπούλη, όταν ή από κάθε πλευρά έξαιρετη παράστασι του «Μονσεράτ» δέν δρήςκε την πρέπουσα άνταπόκρισι των Άθηναίων θεατών;

Λοιπόν, εμελς 100% ή «Δασκαλία» του Ητάριο Νικοντέμι. Άλλά, μά τόν Δία, πόσο καλοσκόρωμένο κι' ενδιαφέρον έργο στο είδος του! Ο συγγραφέας παίζει τη θεατρική τεχνική στο πέντε δάχτυλα. Σωστός ταχυδακτυλουργός και μέγας γνώστης της ρηχής ψευδορωμαντικής ψυχολογίας του μεγάλου κοινού, κατασκευάζει με μαεστρία τς εργάκια που θα επανεργήση σαν ένας τόννος καθαριζομένων κρομμύων επί των δακρυγόνων αδένων της πλατείας, και με τς πιο εύχρηστα αποτελέσματα για την οίκονομική άνασυγκρότησι του θιάσου.

Ένα έργο τέτοιος ύφής, για να σταθί επί σκηνής και να εύδοκιμήση, πρέπει να έμπληρωσθί από πρωταγωνιστές πρώτης ποιότητας. Στην προκειμένη περίπτωση, ο θίασος Κοτοπούλη έστήριξε τη «Δασκαλία» στους ώμους του Δημήτρη Μυράτ και της Άννας Συνοδινού. Και ο μέν Δημήτρης Μυράτ απέδειξε — σε ρόλους πολύ δυσκολώτερους — ότι έχει ώμους καλλιτεχνικού Άτλαντος, σε τρόπον ώστε να δγάλη πέσα τς ρόλο του δημόρχου με εύχέρεια και μαεστρία. Η δέ Άννα Συνοδινού, στόν έξαιρετικά δύσκολο (καθότι υπερρωμαντικώς άφύσικο) ρόλο της δυστυχισμένης έρωτευμένης και πικραμένης μητέρας, που θρηνεί τς νομιζόμενο πεθαμένο της παιδι κι' ύστερα σχεδόν παρσφρονεί όταν μαθαίνει πως τς παιδι της είναι ζωντανό, μάς έπεισε για τις μεγάλες ύποκριτικές της δυνατότητες. Ίσως να μής άγγιξε σ' όλα τς σημεία, την πλήρη έρμηνευτική τελειότητα. Άλλά και δέν λύγισε πουθενά, γεγονός που πρέπει να καταλογισθί στο ένεργητικό της.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ